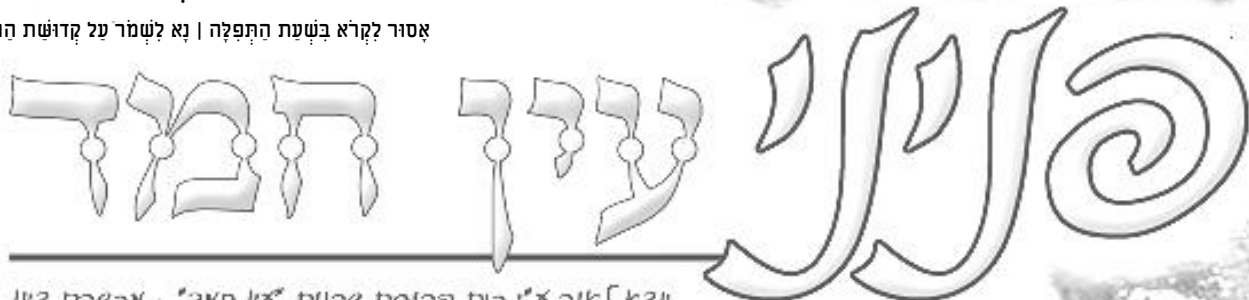

פְּרֻשֶׁת תְּרוּמָה | תשע"ח

אָסוּר לְקַרְא בְּשֵׁעַת הַתְּפִלָּה | נָא לְשׁוּמַר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיוֹן

ויצא לאור ע"י בית הכנסת שכולנת ע"ן חאצ" - אגשרת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֻשֶׁת תְּרוּמָה – הַטָּרַח וְהַעֲמַל

"אֲבִי שֶׁהֵם וְאֲבִי מְלָאִים לְאֶפֶד וְלַחֲשׁוֹן" (שמות כה, ז)

האדם להקריב קורבן עבור המצווה, ועד כמה המצווה יקרה וחביבה בעיניו.

ולכן הקב"ה מונה את מתנת הנשיאים בסוף, ללמדך, שבנין המשכן משקף את אהבת היהודי לה', עד כמה הוא מוכן להקריב מעצמו לעבודתו יתברך, וככל שזה יותר בעמל ויגיעה, הוא יותר יקר ונעלה לפניו יתברך.

אנחנו מוצאים בתורה את מעלת ההקרבה העצמית, כתוב בפסוק: 'וּנְפֹשׁ כִּי תִקְרִיב קָרְבָן מִנְחָה לַה' סֹלֶת יְהִיֶה קָרְבָנו' (ויקרא ב,א).

ודרשו חז"ל: "אמר רבי יהודה: מפני מה נשתנתה מנחה, שנאמר בה נפש מכל הקרבנות שלא נאמר נפש? אמר הקב"ה: מי דרכו להביא מנחה - עני, מעלה אני עליו, כאילו הקריב נפשו לפני!"

נתאר לעצמנו, כאשר עולים לרגל, העשירים באים בפרים ואילים - כולם שמחים ואף גאים בקורבנותיהם, וביניהם מגיע יהודי עני ומסכן עם מעט סולת, וליבו נשבר בקרבו על מצבו השפל.

אולם לפני ה' יהודי זה אינו מקריב סולת בלבד אלא את נפשו לה', וחשיבותו יותר גדולה מהעשירים שמביאים פרים ואילים, כי העני מביא, ממה שעמל ויגע, ובכך הוא מראה את אהבתו לבורא עולם.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

שואל רבינו חיים בן עטר זצוק"ל ('אור החיים' הקדוש): מדוע כתוב אבני שוהם ואבני מילואים, מופיעים אחרי כל האחד-עשר דברים שתרמו למשכן, לכאורה הם היו צריכים להיות לפני זהב וכסף כיוון שהם מעולים מהם?

ומתרץ וזה לשונו: "ועוד נראה על פי דבריהם ז"ל שאמרו בגמרא (יומא עה ע"ב), שהעננים היו מביאים את אבני השוהם, אם כן משולחן גבוה היו מביאים בלי טורח ויגיעה, ובלא חיסרון כיס, אשר על כן סדר נדבתם אחר כל הנדבות, שמביאים מכיסם על ידי הטורח." עכ"ל.

אנו לומדים מדבריו, שבעצם הקב"ה אינו חפץ ביקר והחשוב, אלא בעמל וטורח. כאשר משהו מגיע אחרי יגיעה וטורח וחיסרון כיס, אף אם יהיה קטן בערכו, הוא חשוב עשרת מונים יותר מדבר גדול, אשר נתרם בלי עמל וחיסרון כיס.

כמו שאמר התנא באבות (פרק ה משנה כ"ג): "לפום צערא אגרא". לפי מידת הטורח וההשקעה, שאדם משקיע בנושא, כך תהיה התוצאה. אצל הקב"ה המדידה אינה בכמות אלא במאמץ, דהיינו האתגרים, ההתמודדויות והמאבקים, שמנהל האדם עם יצרו - ולבסוף כובש אותו וגובר עליו.

עליו לדעת, שאין הקב"ה רוצה לצער את האדם, ואם כן, מדוע השכר ניתן לפי גודל הצער? אלא שהטורח והצער עבור קיום המצווה הם אות וסימן למידת נכונותו של

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב
שמאל אימן בן אסתר זרי שגית בת רוני
משפ' שטרית דביר בן גלי רחל
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי
יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה
רונן אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב
רחל ברכה בת פדילה דליה ארז מזרחי וב"ב
נעם יצחק בן רחל ברכה חי הפקות ואירועים
יוסף ליאור בן דליה אפרת הצלחה בכל הענינים
שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב
י.מ.י.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה
שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רותית בת סימי
תרצה בתיה בת ימנה נינט סיון בת אסתר
עמית בת טובה יוסף בן רחמה
נתנאל בן ג'ינה אילן בן ג'וליאט
אסף בן סופיה דוד עומרי בן יהודית
מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו
טליה עדן אסתר בת שולמית יפית בת ג'ינה
שרי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית
אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי
שושנה שירה בת סילביה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו דרין בן ימנה
אילנה בת רחמה שמואל אימן בן אסתר זרי
סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית
נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל
דניאל בן שרה ואורשית בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניזרי בן פרח- בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה
סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחימה
אורן בן אסתר דינה בת מזל
יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל
שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה
תמר פורטונה בת מיסה אסתר בת סוליקה
מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה
יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה
מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה
ענת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט
רינת רחל בת עפרה יצחק בן פינה
רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה
רונית בת סבריה קסנש בת דגטו
יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה
ר' אליעזר בן עטיה

17/02/2018		ב' אדר תשע"ח	
פרשת תרומה			
הפטרה: וה' נתן- מלכים א ה			
ר"ת	יציאה	כניסה	י"ב
18:41	18:04	16:51	
18:37	18:01	17:09	ת"א
18:38	18:02	17:09	חגיגה
18:40	18:04	17:11	ב"ש

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה	העלון מוקדש לעילוי נשמת מרים בת שרה ע"ה	רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולידל אלחנן רפאל בן איריס ולידל אורי חיים בן שלי	זש"ק, פרנסה טובה ובריאות אינתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי
--	---	--	---

שואל ומשיב בהלכה – אסור והתר- חלק ב'

ההלכות מוקדשות לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

מה הדין אם אדם חתך מאכלים בסכין של גוי?

שאלה:

תשובה:

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, מתוך ספרו 'הכשרות למעשה':

מותר מעיקר הדין לקנות מהגויים פירות חתוכים, כגון סברס וכדומה, כשהגויים חותכים אותם בסכין שלהם. **מקורות:** כן כתב הרמ"א (יו"ד סימן צו ס"א) אם יש ספק אזלינן לקולא. ופסק השו"ע (יו"ד סימן קכב ס"ו) סתם כלים אינם בני יומן. ומ"מ בעל נפש יחמיר שדברים אלו מביאים לידי טהרה ונקיות. וכל"כ בספר מעדני השלחן (ס"ק קעב). ומכל מקום, בעל נפש יחמיר ויקנה מהם את הפירות עם קליפתם, או שיביא היהודי סכין מביתו.

וכן הדין, מה שמצוי כיום בחנויות שקונים אבטיח או שאר פירות שאינם חריפים, כשהם חתוכים, מותר מעיקר הדין לקנות מן הגוי היות ועל פי רוב יש להם סכינים מיוחדים לכך. **מקורות:** רמ"א (יו"ד סימן צו ס"ד). ועיין להגרי"ש אלישיב זצ"ל בספר אהל יעקב (עמוד שכג). אולם בעל נפש יחמיר בדבר.

מותר לכתחילה להרתיח תה או קפה בפינג'ן, שהרתיחו בו חלב בתוך 24 שעות, ולשתות את התה או הקפה בארוחה בשרית, ובלבד שהדיחו את הפינג'ן יפה בחומרי ניקוי. אולם, לדעת בני אשכנז לא יעשה כן לכתחילה ובדיעבד מותר.

מעשה חסד

הגאון רבי חיים סולובייצ'יק מבריסק זצ"ל היה ידוע במידת הצדקה שלו, שהייתה מעל ומעבר להשגתו. כך, למשל, ביתו של הצדיק היה פתוח לרווחה, כפשוטו, ממש הפקר, וכל מי שרצה יכול היה להיכנס אל הבית, למצוא לעצמו דבר מה לאכול, לתפוס מיטה וללכת לישון.

לא אחת אירע, שכאשר ביקש הגאון בעצמו לשכב על מיטתו לאחר יום של עמל תורה מפרך, ראה שמיטתו כבר נתפסה על ידי אחד האורחים. במקרה כזה, חלילה לו מלהעיר את האורח. מה עשה? הוא היה עוקר את אחת הדלתות מצירה, מניח אותה על הרצפה וישן עליה את שנתו הקצרה, כאשר למחרת הוא, כמובן, המשיך לעמול בתורה כרגיל.

זכות התרומה

אדם, שזוכה להחזיק תלמידי חכמים, אינו יודע איזו זכות נצחית זו. סיפר רבי יהודה אריה דינר שליט"א, שפעם אחת כאשר השתתף עם הגאון רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל בהלווייתו של מחזיק תורה, אמר לו רבי שמואל: "עכשיו אנחנו מלווים תלמיד חכם!".

רבי שמואל, הרגיש בפליאתי, שהרי הנפטר לא היה תלמיד חכם. ביקשתי מהצדיק הסבר לדבריו, וכך ענה לי: "פעם אחת הייתה לגאון רבי שלמה אייגר זצ"ל קושיה, ובא אליו בחלום אחד הגבירים, שבחיו החזיק תורה ואמר לו לפליאתו תירוץ לקושיה, ואמר רבי שלמה אייגר, שמוכח מכאן, שמי שהחזיק תורה, לא רק שהוא מקבל בעולם הבא שכר עבור התורה שהחזיק, אלא גם מקבל את כל ידיעות התורה שלמדו בזכותו. אמור נא לי, אם כן, האם איננו משתתפים בהלוויה של תלמיד חכם?!".

גילוי סודות התורה

מסופר פעם על הגאון רבי חיים עוזר גרודז'נסקי זצ"ל כי התקשה פעם בדין של אישה "עגונה", שבאה לפניו כדי להתירה להינשא, וככל שטרח ויגע לא עלה בידו לפסוק. לכן ביקש ממנה שתבוא למחרת. והנה בלילה בא אליו בחלום הסנדלר שבעירו ואמר לו: "בקשר להלכה של העגונה - עיין בספר פלוני!".

התעורר הרב והנה "חלום", לכן קם ונטל ידיו ופתח את אותו הספר ומצא בו את ההלכה המדוייקת. בבוקר שאל הרב אודות אותו סנדלר, ונודע לו שהוא נפטר לפני מספר שנים. הרב הלך אל ה'חפץ חיים' וסיפר לו את כל העניין. ענה לו הצדיק ר' ישראל מאיר: "זה לא פלא! אני מכיר את אותו סנדלר מקרוב, הוא היה תורם לישיבות ולאברכים, ומכיוון שיש לו חלק בתורה שלהם לכן כעת הוא זוכה שבשמים מגלים לו את 'סודות התורה!'".

מנויים	הקדשת העלון	לשאלות בהלכה
לקבלת העלון חנם ב-email: PnineaEH@gmail.com מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:	נתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' - נא לפנות לליאור בטל" 052-7652084 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 9076926	לשאלות נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל" 052-6329144
2/4	גיליון 677	פרשת תרומה ב' אדר תשע"ח

הרב הגאון רבי לוי הכהן רבינוביץ רפפורט זצ"ל - נולד בצפת ב-כ"ד תמוז ה'תר"פ (1920). משפחתו מיוחסת לש"ך (אולם אחד מאבות המשפחה החליף את שם המשפחה לרבינוביץ בגלל גזרת הגיוס ברוסיה שמשפחה שבה יותר מכן אחד, יתגייס הבן השני לצבא. וביקש הלה לבל ידעו ששייך לאותה משפחה). בעודו צעיר התגלו בו מעלות נפלאות, התמדה עצומה וכישרונות ברוכים. לפני גיל תשע כבר התייתם מאימו ואביו ל"ע והוכנס לבית-היתומים 'דיסקין'. בהמשך למד בישיבת 'תורה ויראה'. גדולי הדור שעבר הגדירו אותו כ'חפץ חיים' של דורנו. הגאון ר' שלמה זלמן אויערבאך שאל אותו בהלכות יורה-דעת וכן העיד עליו הגרי"ש אלישיב: **"הגדלות של ר' לוי אינה דווקא בגאונותו המופלגת אלא גם בכך שמעולם לא דיבר לשון הרע"**.

אחר נישואיו התגורר בדירת חדר בשכונת התימנים, כשאפילו ריהוט מינימלי כמעט לא היה להם ובכל זאת המשיך לעסוק בתורה בהתמדה גדולה. מספר חודשים לאחר נישואיו, קיבל סמיכה להוראה מהרה"ג ר' זליג ראובן בנגיס (אב"ד העדה החרדית) ומהרה"ג ר' שמשון אהרון פולונסקי מטפליק. כאשר לפעמים היו מריבות בין ילדיו, כפי שמצוי לעיתים שילדים או אחים רבים, הייתה לו מכך עוגמת נפש מרובה, ולא היה יכול להירדם בלילה, עד שהיו מתפייסים... רבינו לא רצה להשתמש בכתרה של תורה ועל אף שקיבל הצעות רבנות במשך השנים - לא הסכים להתמנות כרב אלא הגה בתורה כל הזמן מתוך דוחק עד שבלידת ברירה קיבל על עצמו את משרת מלמד תשב"ר בת"ת 'תורה ויראה', ובערב למד בכולל של האדמו"ר ר' שלמה גולדמן מזוהיל.

כשגדלה המשפחה, עבר עם ששת ילדיו לגור בבתי נייטין בדירת חדר וחצי וכשנולד תינוק הניחו אותו בסלסלת קש מרופדת (לא היה מקום לעריסה על הרצפה). באותה תקופה נפטרו לו שלושה ילדים ר"ל, והוא קיבל דין שמים באהבה. **ענוותן מופלא. מתמיד עצום. ניצל כל רגע ללימוד התורה הקדושה.** כאשר התבקש לבית עולמו המו"צ הגאון ר' שלום אייזן זצ"ל, רצו למנות את רבינו כמו"צ בבתי נייטין והחתימו את כל השכנים, רבינו התנגד לכך בכל תוקף ואמר שאם יכתבו שהוא נהיה למו"צ - הוא יכתוב הכחשה... במשך 32 שנים שימש בתפקידו כמלמד והעיד שמתוך כל אותם ילדים שלימד, אף תלמיד לא התקלקל (שפך שיח בתפילות רבות ובדמעות להצלחת תלמידיו). נפטר בזמן רעואו דרעווין בשבת פרשת תרומה - ב' אדר ה'תשע"ה (2015). חי כ-95 שנים. ציונו בהר-המנוחות בירושלים.

אביו: הגה"צ ר' גמליאל (כיהן כראש ישיבת 'קשינוב', גאון עצום בנגלה ובנסתר. תלמידיו העידו שלא היה ש"ך שלא זכר בע"פ). **אמו:** הרבנית אסתר מירל. **זוגתו:** הרבנית מיכלא איטא (בת ר' יחיאל מאיר זילבר, מחברה קדישא חסידיים), ובזיווג שני, הרבנית הניה רבינוביץ (נכדת אחותו, בת ר' דוד בטלמן). **מרבותיו:** ר' ישראל לב, ר' חיים יוסף קרויזר, ר' מרדכי יהושע קרויזר, ר' הירש קופשיץ, ר' אליהו זלוטניק (חבר בד"ץ 'העדה החרדית'), ר' אהרן קצינלנבויגן, ר' חנוך העניך פאדווא. **מתלמידיו:** ר' חיים לוצקין, ר' שמעון אליהו קרישבסקי, ר' יחיאל זילברברג, ר' יוסף משה סופר, ר' מנחם מאניש דייטש, ר' סנדר קרויס, ר' ידידיה ברנדסדורפר, ר' יעקב בלוי (חבר הבד"צ). **בניו:** הגה"צ ר' גמליאל (ראש ישיבת 'שער השמים'), הגה"צ ר' אלחנן יעקב דוד (מח"ס 'מועדי קדשך' ו-'עקבי דוד' וש"ס). **חתניו:** הרה"ג ר' שמעון יוסף זלצמן (נשיא מוסדות חורב), המקובל ר' שלמה מן (מח"ס 'זאת התורה' ו'טוב להודות'), הרה"ג ר' חיים לייב ויינשטיין (מחשובי לומדי שער השמים), הרה"ג ר' אברהם עקשטיין (מחשובי חסידי ברסלב), הרה"ג ר' שמואל שמחה הכהן רזנפלד (ראש כולל שבתי בבית ה'). הרה"ג ר' נפתלי גולמוב (מחברה קדישא פרושים). **מספריו:** **ימעדני השלחן** - על שו"ע י"ד **שו"ת מעדני מלכים** - ביאורים על פסקיו במעדני השולחן. וללוי אמר ועוד.

ל הלק סיפורים שהעביר לנו הגאון ר' גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א מהחומר שכתב אביו, הגאון ר' אלחנן שליט"א לזיכוי רבבות אלפי ישראל: מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל העריצו ביותר. כאשר הוציא את הספר הראשון רצה רבינו להביאו למרן הגרי"ש אלישיב. בנו שאל את הג"ר משה אלישיב, איך נכנסים לאביו, והלה השיב שמביאים קודם את הספר, ואחרי כמה שבועות נכנסים.

יומיים לפני המועד שנקבע להיכנס להגרי"ש אלישיב, התקשרו לדחות את הביקור בשבועיים. רבינו רצה לדעת את סיבת הדבר ולכן הלך בנו, הגאון ר' אלחנן לשאול. התברר כי הגרי"ש אלישיב נתן לו עשר דקות לדבר איתו. אבל אחרי שעיין בספר אמר **שעם ת"ח גדול כזה, צריך לדבר חצי שעה** ולכן דחה את זה לעוד שבועיים, כדי שיהיה לו זמן... בנו היה עימו כשנכנס אצל מרן הגרי"ש ושמע שהגרי"ש אמר לרבינו: "אני לא מבין מהיכן יש לכם ידיעה בכל כך הרבה אחרונים, איך הגעתם לזה?", כמוכן שרבינו בענוותנותו לא ענה.

ה הרה"צ דוד בטלמן זצ"ל (בן אחותו) נפטר בגיל 31 והשאיר שבעה יתומים. (היה חמיו בזיווג שני). רבינו טיפל בהם כמו ילדיו. **לאחד מהילדים היה צריך לספר שלושה סיפורים כדי שיאכל. אם היה זה סיפור שכבר שמע - לא רצה לאכול**, רבינו היה צריך להכין כל יום שלושה סיפורים חדשים ולא התחמק ממטלה זו, **העיקר שהילד היתום יאכל...**

י פר הג"ר מיכל הומינר שליט"א: "לפני שנים רבות הגיע אליי יהודי מחו"ל ואמר לי שהוא רוצה להכיר את אנשי ירושלים ובנוסף גם את מחבר הספר 'מעדני השלחן'. היה זה בערב שבת אחה"צ, רבינו ורעייתו עסקו אז בניקוי החצר לכבוד שבת". ר' מיכל לקח את היהודי מחו"ל החוצה ואמר לו: "בוא תביט, הנה, המעדני השלחן". אותו יהודי היה בהלם: "הייתי בטוח שהיהודי הזה סגור ומסוגר ואין לו זמן לדבר והנה הוא עוזר לאשתי לנקות את החצר".

להלן סיפור מופלא המעובד מ'איש לרעהו' ויש בו כדי ללמדנו כי מידה כנגד מידה לא בטלה מן העולם וכאשר האדם גומל חסד עם אדם אחר- בורא העולם דואג בעצמו לאותו אדם.

לפני מספר חודשים התבקש לבית עולמו הישיש ר' אפרים ב"ר ישראל מינצר ז"ל. מוצאו היה מהעיירה 'גדוף' הסמוכה לקראקוב, פולין. משפחתו ניהלה שם מאפייה, אך היה נכון יותר לקרוא לעסק 'גמ"ח', שכן באופן קבוע הם חילקו לחמים ומאפים לעניים ללא תשלום. ואולי נכון יותר לכנות את העסק 'הכנסת אורחים' שכן התנור המוסק משך אליו אורחים שונים שביקשו ללון במקום - וגם לזכות בארוחת חנינם על הדרך...

העיר קראקא, שאיכלסה בעלי עסקים יהודים רבים, משכה אליה 'משולחים' לא מעטים. רבים מהם התביישו ללון בעיר, והעדיפו להגיע ל'גדוף' בלילות. אם המשפחה הייתה מכינה להם מרק חם, והבנים בצעירותם - וביניהם ר' ישראל - היו מסייעים בחלוקת המזון, עד שהם עזבו ללמוד בישיבות.

כך נמשך עד מלחמת העולם השנייה, שנפתחה עם כיבוש פולין בידי גרמניה. בד"כ דחקו הגרמנים את יהודי הפריפריה לכיוון הערים הגדולות (כדי שבהמשך יהיה קל להשמידם). אך בקרקוב פעל נוהל הפוך, גירוש יהודי העיר לפריפריה כדי שהעיר תהפוך במהירות לנקיה מיהודים. וכך החלו משפחות פליטים, על מטלטליהן, לגרור את עצמן לתחומי המאפייה של מינצר למגורי עראי-קבע... והמאפייה? היא המשיכה לעבוד!

'חגורת החנק' הגרמנית הלכה והתהדקה. משפחת מינצר הבינה שעליה להיפרד מהמאפייה, בטרם ייטלו אותה מידיהם בכוח. בהחלטה מהירה העבירו את המאפייה לשכן גוי שהיה עימם בידידות. הלה התבקש בתמורה להמשיך לספק להם מאפים חנינם. הגוי עמד בהסכם והעניק מזון בשפע לא רק למשפחת מינצר, אלא גם ליהודי הסביבה.

חלפה תקופה וכל יהודי 'גדוף' הועברו לגטו. יום אחד, באמצע המסדר, הכריז גרמני בקול: "מי כאן פתח?" האח הגדול מבין ארבעת המינצרים הרים את ידו "תמיד הייתי בעסק הזה!" הוא היה בחור-ישיבה שמקסימום ידע משהו על אפייה, אבל הבין שכן גוברים הסיכויים לשרוד... "אתה בטוח?" שאל הגרמני- "בטוח!". שלושת אחיו החרו-החזיקו אחריו: "כולנו פתחים!".

איזור תעשייה ענק. עוד אחד מרבות(!) תעשיות באירופה שהגרמנים שעבדו, שדדו, גזלו וחמסו לעצמם. ארבעת 'הפתחים' הועברו מהגטו, ונמסרו לידי בעל המפעל- גוי פולני. "אני לא אוהב יהודים", אמר המנהל בפגישתם הראשונה, "אבל את הגרמנים אני שונא יותר - הם גזלו ממני את מפעל חיי! אז אנחנו לא הולכים לעבוד כאן כדי לעזור לגרמנים הארורים..."

"שניכם", פקד המנהל על שניים מתוך ארבעת האחים, "תישנו

בעליית הגג. נעים שם. התפקיד שלכם לעקוב. בכל פעם שאתם שומעים את מכוניות הפורד של הגרמנים מגיעים, אתם יורדים, מתרעים, וכולם מתחילים 'לעבוד' בפחות...

הגרמנים הטילו על הפולני הזה, את האחריות לתקינות כל גגות המפעלים באזור. מידי פעם, כאשר חשש שביקורת גרמנית תגלה שאין עבודה, ואז יפוננו היהודים מהמקום, היה יוצא בלילות - לא יאמן כי יסופר! - ובעזרת פטיש ענק חולל נזקים קשים לגגות של מפעלים באזור. כמה פעמים התקיימה ביקורת, הוא תמיד ידע על כך קודם, ודאג לסדר 'עבודה'!

מידי לילה היה יוצא הפולני, וחוזר עם עשרות כיכרות לחם. בין 35 ל-40! ומוסר אותם למינצרים. אז לא רק שהם לא רעבו ללחם, הם גם הרוויחו כסף מהכיכרות שמכרו. ותאמינו או לא, 'המלון' הזה נמשך במשך שנתיים שלמות!

באחד מן הימים הודיע המנהל: "היום בלילה או לכל המאוחר מחר בלילה, הגרמנים מגרשים מכאן את כל היהודים. חבר'ה! המצב שלכם קשה, אבל אני אומר לכם מה לעשות. אל תסמכו על הבטחות הגרמנים, תתפסו ידיים ורגליים ותימלטו על נפשתיכם!"

אבל איך נמלטים? הרי איזור התעשייה כולו משמש בפועל כמחנה כפייה לעובדים, והוא מוקף חומה. בתזמון מדויק להרהורים הושיט המנהל מספרי-ענק ופטישים ממאגר כלי העבודה של בית החרושת... הם הבינו את המוטל עליהם!

באותו לילה הייתה סערה חורפית אדירה. מזג אוויר מצוין לבריחה... המינצרים הודיעו על התכנון ליהודים רבים אשר עבדו במפעלי התעשייה. 85 מהם אזרו אומץ להצטרף. מצוידים במפה ובהוראות שמסר להם מנהל המפעל, פרצו 'הפתחים' פצה ועשרות היהודים שעטו קדימה. "ישר! לא ימינה לכיוון הגרמנים, ולא שמאלה לכיוון הרוסים" - כהוראת הפולני.

הם רצו לפחות עשר ק"מ במעבה היער, בגשם שוטף וברוחות סערה. רק אז הרשו לעצמם לעצור ולבחון את מצבם. הם המשיכו לשהות ביער, מידי פעם שמעו יריות קרובות או רחוקות ותיארו לעצמם שזאת החזית שמיקומה משתנה. בשלב מסוים שרקו היריות בקרבתם, והם נשכבו על הארץ במשך שלושה ימים!

לפתע גילו אותם חיילים מונגולים, ששיתפו פעולה עם הרוסים. הם ניגשו להוציאם להורג, אך האח הבכור שדיבר רוסית הסביר, שהם נמלטים מהגרמנים-אויבם המשותף. המונגולים התרצו, העבירו אותם מאחורי קו החזית וכך ניצלו.

במשך כל שנות המלחמה (בפולין הייתה המלחמה ארוכה ביותר!) לא ידעו האחים לבית מינצר רעב. תמיד היה להם מזון ובשפע! מעולם לא הוצרכו לעבוד באמת ומעולם לא הוכו! ההסבר שלהם ברור: 'מידה כנגד מידה' על כל העזרה שהגישה המשפחה ליהודים באותה מאפייה ב'גדוף'!!!

עושה אירוע שמחה באולם שמחות וברצונך להפוך אותו לכשרות "מהדרין- גלאט"?
צוות משגיחים תלמידי חכמים ידאגו לכך בכל אזור בארץ. ההשגחה החל מזמן הספקת הבשר ועד למנה האחרונה.
בפיקוחו של הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א (הנייד באישור ועדה רוחנית) 0526329144

<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כותן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חילה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה יפה בת רבקה ע"ה שרה בת מורבבר רחל ע"ה אלון בן סעדה ז"ל</p>	<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל רפאל בן אסתר ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל אורה בת נעימה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל גורג'יה בת נעימה ע"ה</p>	<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל סעידה בת תופחה ע"ה אביבה בת איירן ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזיי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה יעקב בן סלימה ז"ל ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה מישא אסתר בת זרה ע"ה אברהם בן דינה ז"ל</p>	<p>הרב שבת בן אסתיארי אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל מסעוד בן יקוט ז"ל דב בן יצחק ז"ל מזל בת שמעון ע"ה יוסף בן מרים נוסרת ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה רחל רפאת בת השמת ע"ה סלים בן פרחיה ז"ל יעקב בן אסתר ז"ל מאיר בן נעמי ז"ל לטיף בן פרחיה ז"ל דניאל רפאל בן חגית ז"ל יהודה בן סעידה ז"ל עפאת בת השמת ע"ה</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>
---	--	---	---	---